

KENNELESITTELYSSÄ KENNEL FIFIKUS

Kennel Fifikus, Marianne ja Jyrki Försti
Kantanarttu: Rakenlov Barnas Borbala
Ensimmäinen pentue: 9.12.1995 Cseri-Subas
Dudas * Anseliitti Henna
Viimeisin pentue: 27.3.2015 Maktez Ojhan *
Fifikus Zafir
Yhteensä: 27 pentuetta, 163 pentua

Se om Moro Tampereelta! Tällä kertaa tekstiä kirjoittelee Jyrki.

Kennel Fifikus sai kennelimensä Mariannen toimesta vuonna 1995, jolloin kennelin nimellä syntyi ensimmäinen pentue. Meikäläinen on ollut tavalla tai toisella mukana myös alusta asti, kunnes 1990-luvun lopulla koiraharrastus vei sitten mennessään ihan totaalisesti. Nykyään kennel Fifikus on meidän yhteinen. Viimeisin pentue näki päivärvalon 27.3.2015. Kennel Fifikuksella on ollut 20 vuoden aikana yhteensä 163 pentua 27 pentueesta.

Kantanarttuna voidaan pitää Rakenlov Barnas Borbalaa eli Tessiä, jolla oli pentuja yhteensä 22 kappaletta kolmesta eri pentueesta. Monen kasvattimenne takaa löytyy Tessi.

Oma taustani koiramaailmassa ei ole ollut mi-

kään ihmeellinen. Aina olen ollut koirarakas, mutta kotonani ei ole ollut koiria. Mariannen tapasin loppuvuodesta 1994 ja hänellä oli pumi Henna (Anseliitti Henna). Näin olin tavannut ensimmäisen pumini. Tuolloin meikäläisen koiraharrastus oli oikeastaan mukana olemista näyttelyissä ja tokokisoissa, joita Marianne harrasti. Vuoden 1996 loppupuolella yhteiseen talouteemme muutti pumi Tessi (Rakenlov Barnas Borbala), joka sitten muuttikin meikäläisen elämän kertaheitolla.

Kun Tessi oli parin vuoden ikäinen, aloitimme agilityharrastuksen menemällä koirakerhon kursseille toteamalla, että Tessi on käynyt Mariannen kanssa alkeet, mutta meikäläinen ei mitään. Itse asiassa Marianne piirsi ennen ensimmäistä treeniä agilityesteet ruutupaperille nimeten ne. Onneksi silloinen koulut-

taja ilmeisesti näki jonkinlaista valoa tunnelin päässä ja otti meidät hoiviinsa ja tällä tiellä ollaan edelleen. Tessistä tuli elämäni pumi vuosien varrella, jonka kanssa kaikki tekeminen oli helppoa ja vaivatonta, vaikka toki Tessillä oli myös oma tahto, joka loi meikäläiselle tiettyjä haasteita. Näistä olen toivottavasti pystynyt oppimaan jotakin koiran elämästä.

Nykyään kisaan agilityä pumi Viirillä (Fifkus Zafir) ja kouluttan myös muita, tosin hyvin epäsäännöllisesti. Samoin näyttelykehien laidalta voi meikäläisen treffata. Ja aina tarpeen tullen tulee näyttelykehässäkin käytyä.

Varsinkin agilityn puolella on moni kysynyt, että miksi pumi. Meikäläisen elämään pumi tuli vaimoni Mariannen kautta ja näin on pumi ollut osa elämäämme ja tulee myös olemaan. Eipä sitä kai paremmin osaa selittää ja onko oikeastaan tarvettakaan.

Kasvatustyöstä voisin mainita muutaman sanan. Itse olen käynyt kasvattajan peruskurssin ja Marianne sekä perus- että jatkokurssin. Hyvin pitkälle Marianne pyörittää kenneliä, meikäläiselle kuuluu pääsääntöisesti paperityöt. Käymme yhdessä keskusteluja omista kasvateistamme ja tulevista pentueista. Näemme varmaan kuitenkin kummatkin hiukan eri lailla erilaiset koirat. Ja toki ovathan pumit muuttuneet maailman muuttumisen myötä. Mielestäni yhtenä ajatuksena kasvatustyössä on pitää mielessä rodun alkuperäinen tarkoitus ja rodun alkuperäinen luonne, sekä muistaa se, että kaikki ei sovellu kaikkeen. Jokainen koira on kuitenkin oma yksilönsä.

Mielestäni pumin kasvatuksesta puhutaan Suomessa kasvattajien kesken suhteellisen hyvin ja myös niistä "ei ihan nappiin menneistä pentueista". Tämä on tärkeää informaation vaihtoa, josta toivottavasti jatkossakin uskalletaan puhua, jottei Suomen pumikanta kärsisi mahdollisesti huonoista valinnoista.

Itse toivon että pumi pysyy pumina; ilmeikkäänä, eloisana mutta kuitenkin vireänä paimenkoirana. Samoin myös, että pumiharrastajilla ei rupea "pipo" kiristämään, vaan iloinen tekemisen riemu oman pumin kanssa säilyy ja kestää.

Teksti: Jyrki Försti

Kuvat: Jyrki Försti ja Mikko Kumpulainen

